

opusdei.org

List Preláta (júl 2015)

Mons. Javier Echevarría pripomína, aké je dôležité, aby sa v každej domácnosti pomáhalo druhým v raste vo viere a v kresťanskom živote.

07.07.2015

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Ako ubieha mariánsky rok, snažíme sa zosilniť našu prosbu za blížiacu sa biskupskú synodu o rodine. Pápež František neprestáva žiadať o

modlitbu plnú lásky k rodine a životu. Modlitbu, ktorá sa dokáže radovať s radujúcimi a trpieť s trpiacimi (...). Takto podporovaná a oživovaná Božou milosťou bude môcť Cirkev ešte usilovnejšie a jednotnejšie dosvedčovať pravdu o Božej láske a jeho milosrdenstve voči rodinám celého sveta, nevynímajúc žiadnu, či už je vovnútri ovčince, alebo mimo[1].

Orodovanie Panny Márie je rozhodujúce. Obracajme sa na ňu s veľkou dôverou, keď sa pripravujeme na sviatok 16. júla. Liturgická pamiatka Panny Márie Karmelskej je novým podnetom zdvojnásobiť prosby, ktoré vznášame k nebu. V tento mariánsky deň nás Cirkev povzbudzuje utiekať sa k tej, ktorej materský príhovor a ochrana nám pomáhajú, aby sme *stále stúpali cestou, ktorá vedie ku Kristovi*[2].

Sv. Ján Pavol II. zdôrazňoval jednoznačnú nevyhnutnosť katechézy vovnútri rodiny, obzvlášť dnes, keď na mnohých miestach «protináboženská legislatíva usiluje dokonca zabrániť náboženskej výchove tam, kde sa buď rozmohlo bezverectvo, alebo kam prenikol sekularizmus, a to až tak, že skutočná náboženská viera sa stáva prakticky nemožnou»[3].

Do tejto úlohy sme radostne zaangažovaní všetci, s dôverou vloženou v Boha a s optimizmom, pričom sa nenechávame ovplyvniť akokoľvek nepriateľským prostredím, alebo objektívnymi ťažkosťami, ktoré môžu nastať. *Hľa, Pánova ruka nie je prikrátka, žeby nezachránil, a jeho ucho nie je zaľahnuté, žeby nepočul!* [4], hovorí nám skrze proroka Izaiáša. **Boh je vždy rovnaký. – Treba ľudí pevnej viery: potom sa znova budú konať zázraky, o**

ktorých čítame vo Svätom Písme[5].

Táto práca vovnútri domova prináleží na prvom mieste rodičom. V súlade s vekom a vlastnosťami každého z detí majú ich rodičia učiť hlboké vyznanie viery a Kristovej lásky. Rodičia sú «svedectvom vlastného života prvými ohlasovateľmi Evanjelia svojim deťom. A ešte viac: keď sa deti modlia, keď s nimi čítajú Božie slovo a s pomocou sviatostí ich začleňujú do najvnútornejšieho tajomstva Kristovho eucharistického a cirkevného tela, stávajú sa dokonale rodičmi. To znamená, že sú rodičmi nielen telesného života, ale i toho života, ktorý v obnove Duchom Svätým vyviera z Kristovho kríža a zmŕtvychvstania»[6].

Mnoho ľudí na celom svete prejavuje svätému Josemaríovi vďačnosť za jeho slová povzbudení manželom a

rodinám. Vetou vypožičanou zo Svätého Písma hovoril: **Dícite iusto quoniam bene (pozri Iz 3, 10) ; robíte všetko veľmi dobre, pretože ste svojich potomkov nepriviedli na svet tak, ako zvieratá privádzajú tie svoje. Vy viete, že majú dušu a že existuje život po smrti – život vo večnom šťastí, alebo vo večnom zatratení – a túžite, aby vaše deti boli šťastné tu aj tam. Nech vás Boh žehná!**[7].

Aj ďalším členom rodiny, zvlášť starším súrodencom, starým rodičom atď. prislúcha zvláštna zodpovednosť pomáhať tým mladším rásť vo viere a v kresťanskom živote. A na každom mieste, kam sa snažíme prinášať prostredie Nazareta, máme si počínať rovnakým spôsobom, snažiť sa – svedectvom vlastného príkladu a vhodným slovom – preukazovať túto bratskú službu, ktorá je tou najdôležitejšou, akú môžeme poskytnúť.

Pritom však nesmieme zabúdať, že do niektorých rodín a iných miest, kde prebieha formácia v kresťanskej náuke, občas preniknú zárodky, ktoré vieru oslabujú, alebo aj zhášajú. So zmyslom pre zodpovednosť, bez znepokojovania sa alebo ochabovania, majú sa matky a otcovia zdokonaľovať vo svojom radostnom záväzku byť vychovávateľmi vo viere. Nestačí dať deti do školy, kde sa dbá o správnu náuku, ani sa uspokojiť s tým, že deti navštevujú miesta, kde sa poskytuje katolícka formácia primeraná veku každého z nich. Toto všetko je pomoc, úžasná pomoc, ale prvoradá zodpovednosť prináleží vždy rodičom.

Keď sa nášho zakladateľa pýtali na tieto veci, odpovedal: **máte brániť vieru svojich detí dvomi spôsobmi: poprvé svojím kresťanským konaním, svojím príkladom. A potom náukou, snažiť sa**

zoznamovať ich s katechizmom (...). A bez toho aby ste pritom svoje deti nudili, budete ich formovať v správnej náuke. Tak zachránite ich vieru[8].

Už od útleho veku sú deti svedkami toho, čo sa doma deje. A preto vnímajú, či sa rodičia správajú v súlade s tým, čo sa učia, či sa s radosťou obetujú pre druhých, či trpezlivo a s pochopením znášajú nedostatky, či sa dokážu ospravedlniť a odpustiť, a keď na to príde, či dokážu láskavo, ale jasne napomenúť. V konečnom dôsledku, vysvetľoval náš zakladateľ, **to, čo sa deje doma, má v dobrom alebo zlom dopad na vaše malé stvorenia. Snažte sa dávať im dobrý príklad, snažte sa nezakrývať svoju zbožnosť, snažte sa byť vo svojom konaní rýdзи: potom sa to naučia a budú korunou vašej dospelosti a vašej staroby. Ste pre nich ako otvorená**

kniha. Preto musíte mať vnútorný život, bojovať, aby ste boli dobrými kresťanmi. Ak to tak nie je, potom je zbytočná tá práca, ktorú chcete robiť so svojimi deťmi a s deťmi ostatných vašich priateľov[9].

Aby upevnili túto svoju prvú a hlavnú zodpovednosť, majú sa rodičia a ostatní vychovávatelia osobne snažiť o prehĺbenie svojich znalostí vierouky pomocou štúdia a konzultácie s tými, ktorí ju dobre poznajú, tak aby svetlo náuky rozjasňovalo ich myseľ a zapalovalo ich srdcia. To všetko sa odrazí v ich každodennom konaní, a potom budú môcť vysloviť to, čo Duch Svätý vkladá do úst rodičov, keď ich deti – kvôli príkladu a radám svojich rodičov – hľadajú Božie cesty: *Ak bude múdre tvoje srdce, syn môj, radovať sa bude moje srdce tiež a moje vnútro bude plesať, keď budú tvoje pery správne (veci) hovoriť[10].*

Keď pápež František komentuje tieto slová, hovorí: **Nemožno lepšie vyjadriť hrdosť a dojatie otca, ktorý si uvedomuje, že odovzdal synovi to, čo je v živote najcennejšie, totiž múdre srdce (...). Otec dobre vie, koľko stojí odovzdanie takéhoto odkazu: koľko blízkosti, nehy a pevnosti. Avšak, koľko útechy a odmeny prinášajú deti, ktoré tomuto odkazu vzdávajú česť! Je to radosť, ktorá vykupuje všetku námahu, prekonáva každé nedorozumenie a hojí každú ranu**[\[11\]](#).

Napriek tejto starostlivosti nie je zriedkavé – predovšetkým v niektorých krajinách – že nástup dospelosti a obdobie mladosti sú sprevádzané zdalivou stratou viery. Skôr než o opúšťanie viery často ide o vlažnosť a povrchnosť v náboženskej praxi, ktorú považujú za niečo, čo je im ukladané zvonka a čo kontrastuje s ich prostredím v škole, na

univerzite, s ich priateľmi a priateľkami. Prvá reakcia kresťanských rodičov alebo priateľov spočíva vždy v tom, že sa treba viac modliť za týchto mladých ľudí, zaobchádzať s nimi s láskou, snažiť sa ich chápať. **Keďže si kresťanská matka** – odpovedal sv. Josemaría jednej utrápenej matke – **zvolila si si prvý a najúčinnější spôsob: modlitbu. Vzývaj Preblahoslavenú Pannu Máriu, ktorá veľmi rozumie matkám, pretože ona je Matka Božia, Matka tvoja a tvojich detí, moja Matka.**

Potom sa snaž nájsť pre svoje deti dobrých priateľov (...). Vy, matky, sa často nemôžete deťom vnucovať, pretože by sa mohli sťažovať, že im beriete slobodu. Naopak, skrze týchto priateľov sa budú kúsok po kúsku navracat' (...). A ochraňovaní tvojou modlitbou budú iné osoby konať

dobro tvojim deťom, aby sa vrátili k Cirkvi s láskou[12].

Neodolám, a musím sa podeliť o jednu čerstvú príhodu. Jeden supernumerár cestoval z pracovných dôvodov do mesta veľmi vzdialeného od miesta, kde býva, a kde je katolícka komunita málo početná. Každý deň sa zúčastnil na svätej omši, ktorú slúžil miestny kňaz. Ďalej tam bol ešte iný kňaz, pre ktorého bolo veľmi ťažké zvyknúť si na miestne pomery. Zatiaľčo sa ten supernumerár modlil po svätom prijímaní, po troch dňoch jeho pobytu na tom mieste sa ho spýtal ten kňaz, prečo chodí každý deň na omšu. Tento veriaci prelatúry mu odpovedal, že sa potrebuje zúčastniť kalvárijskej obete, ako sa to naučil v Opus Dei. Pri pohľade na túto vieru a vytrvalosť napísal tento kňaz do najbližšieho centra prelatúry – vzdialeného tisíce kilometrov – a požiadal, či by mohol patriť k Dielu.

Pokračuje v kontakte a v modlitbe za to, aby to dotiahol veľmi ďaleko. Dcéry a synovia moji, ktorí čítate tieto riadky: vidíte, aký vplyv má dobrý príklad!

Okrem modlitby a prosby o radu, snahy priviesť synov a dcéry ku vzťahom s osobami rovnakého veku, ktoré im môžu pomôcť, radil svätý Josemaría pokojne a rozvážne s nimi hovoriť, tým viac, čím sú už väčší, tak, aby si boli vedomí svojich povinností ako deti Božie. **Bez nejakého rozčuľovania sa, hovorte pokojne, úprimne, od srdca k srdcu. Nie so všetkými naraz, ale s každým zvlášť. Mama nech sa rozpráva s dcérami, aj keď niekedy je lepšie, aby to bolo opačne. Vy poznáte dobre ich psychológiu: je potrebné s nimi zaobchádzať rôzne, aby ste sa správali spravodlivo. Rozprávajte sa, buďte ich priateľmi. Pochopia vás veľmi dobre, pretože v ich srdci je –**

pulzuje dosiaľ živá – tá istá viera, akú máte vy. Možno je to všetko navrchu prikryté hromadou svinstva, ktorú na nich nahádzali. Nech sa vyspovedajú, a uvidíte, ako dobre sa im povedie[13].

Dnes dopoludnia budem slúžiť svätú omšu v jednom farskom kostole zasvätenom svätému Josemaríovi v Burgose. V tomto meste náš Otec znovu začal s apoštolskou prácou Diela, keď sa sem dostal z Madridu počas španielskej občianskej vojny. Každodenne sa modlime za duchovné plody na celom svete, za prípravy expanzií do nových krajín a za všetky aktivity s mládežou, ktoré sa uskutočňujú vo veľkom počte krajín v službách Cirkvi a dušiam. Do tejto modlitby za nich vložte tiež ich rodiny.

A povedzte najdrahšiemu donovi Álvarovi, nech nám pomáha byť veľmi vernými, každý deň viac.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Burgos, 1. júla 2015.

[1] Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii 25-III-2015.

[2] rímsky Misál, Pamiatka Panny Márie Karmelskej, *Vstupná modlitba*.

[3] Sv. Ján Pavol II., Apošt. exhortácia *Catechesi tradendae*, 16-X-1979, č. 68.

[4] *Iz* 59,1.

[5] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 586.

[6] Sv. Ján Pavol II., Apošt. exhortácia *Familiaris consortio*, 22-XI-1981, č. 39.

[7] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia 18-X-1972.

[8] *Tamtiež.*

[9] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 12-XI-1972.

[10] *Prís* 23,15-16.

[11] Pápež František, Príhovor pri generálnej audiencii, 4-II-2015.

[12] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia 22-X-1972.

[13] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 28-XI-1972.